

УДК 327.56(478)

М. ДОРОШКО

ГЕОПОЛІТИЧНІ ІНТЕРЕСИ ЗОВНІШНІХ СИЛ У ЗОНІ ПРИДНІСТРОВСЬКОГО КОНФЛІКТУ

У статті аналізуються геополітичні інтереси України, Російської Федерації, Румунії, США, ЄС і НАТО в Придністровському регіоні Республіки Молдова, що з розпадом СРСР перетворився на територію з неврегульованим етнополітичним конфліктом.

Ключові слова: геополітика, інтерес, безпека, Республіка Молдова, Придністровський конфлікт, посередницька місія, переговорний процес, статус Придністров'я.

Придністровський конфлікт у Республіці Молдова, зона розгортання якого знаходиться безпосередньо біля кордонів нашої держави, викликає особливу увагу українських та зарубіжних науковців [1-14]. Втім, його геополітична складова досліджена, на нашу думку, недостатньо, при тому, що однією з найскладніших перешкод у процесі його врегулювання є існування низки геополітичних зацікавленостей у збереженні Придністровського конфлікту. Для їх глибшого розуміння слід розглянути ці різноспрямовані та, у багатьох випадках, конфліктуєчі інтереси міжнародних акторів, які мають місце в зоні існування Придністровського конфлікту.

Однією з найвпливовіших сил на пострадянському просторі є Росія, зацікавленість та ступінь залучення якої до розгортання та врегулювання конфлікту у Придністров'ї дозволяють зарахувати її до гравців першого плану. Розглядаючи мотивацію дій РФ на цих теренах, потрібно

враховувати, що у зовнішньополітичному плані Росія не лише не відмовляється від відновлення статусу великої держави, але дедалі наполегливіше прагне залишатись впливовим центром формування всього геополітичного ландшафту Європи, особливо ж – Східної Європи та регіону Чорноморського басейну. Придністров'я є важливим військово-стратегічним плацдармом Росії, що забезпечує їй вплив у Південно-Східній Європі та на Балканах. До цього її спонукає й існування такого регіонального об'єднання чорноморських держав, як ОДЕР-ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова), створене, на думку багатьох аналітиків [1; 5], як альтернатива російському впливові в регіоні. Збереження статусу ключової фігури на цьому просторі дозволить РФ суттєво обмежувати прозахідні устремління Молдови та гальмувати процес посилення впливу НАТО і США в регіоні.

Оскільки Росія не має намірів долучитися до процесу європейської інтеграції, а прагне одноосібного лідерства у Східній Європі, на неї очікують непрості відносини з НАТО і ЄС. Такі претензії Росії, безумовно, призведуть до зіткнення інтересів, а отже, й до поновлення небезпеки регіональної конфронтації в Європі. В цих умовах роль придністровської проблеми, а також її впливу на міжнародні процеси суттєво зростають.

Крім вищеназваних, значний вплив має військово-політичний фактор, а саме – присутність на території Придністров'я російських озброєнь. Згідно зі Стамбульськими домовленостями 1999 р., РФ зобов'язувалась ліквідувати їх до 2002 р. Але, попри часткове виконання Москвою взятих зобов'язань, основна частина озброєнь так і залишається на цій території. Крім очевидного небажання останньої втрачати військові ресурси, що

надають відчуття захищеності від потенційного військового тиску Молдови, причиною невирішеності цього питання є небажання Росії залишити останній військовий форпост у цьому регіоні і таким чином втратити один з дієвих важелів впливу на ситуацію в ньому, адже Придністров'я є також важелем політичного впливу Росії на Україну. Саме тому Придністровська Молдавська Республіка (ПМР) є стратегічним партнером РФ. Орієнтований на Росію Тирасполь дозволяє їй здійснювати вплив на культурно близькі йому області Півдня та Сходу України, Криму. Проблемне питання культурно-ідеологічної орієнтації населення останнього викликає занепокоєння української влади щодо територіальної цілісності держави та є особливим засобом політичного тиску на неї з боку Росії.

Одним з основних важелів впливу Росії в Придністров'ї є інститут російського громадянства. Станом на 2000 р. Росія надала своє громадянство понад 60 тис. придністровців і посилено збільшує цю гігантську для маленького регіону кількість. Очевидно, до моменту виведення останнього російського солдата з Придністров'я тут буде 100-120 тис. громадян Російської Федерації, в руках яких опиниться вся реальна влада в регіоні, який називає себе незалежною країною. Освіта, культура, право в основному вже давно підігнані під російські стандарти. Мовою придністровської політичної еліти є російська.

Крім цього фактора, на особливу увагу заслуговує і ставлення Москви до посередницької місії Києва, а саме до посилення ролі останньої в цьому регіоні. Зі зміною зовнішньополітичних пріоритетів України та зростанням її ваги в переговорному процесі як сили, що найбільше влаштовує Кишинів, Тирасполь, Брюссель і Вашингтон, відповідно виникає небезпека (з точки зору Кремля)

щодо зменшення ваги Росії та її можливостей утримувати статус визначального гравця в районі Чорноморського басейну.

Разом із цим, не треба недооцінювати той вплив, який справляють Придністровський та інші «заморожені» конфлікти пострадянського простору на внутрішньополітичну ситуацію в самій Росії. Для неї все більш характерними стають процеси консолідації російського суспільства шляхом форсованого створення образу ворога в особі незалежних пострадянських республік. Їм посилено «інкримінуються» не тільки удавані порушення прав російськомовного населення, але й відкрите декларування прозахідної орієнтації власного державного розвитку. Неосталіністські ідеологічні кліше та ментальні архетипи кремлівської пропаганди часів «холодної війни» успішно реанімуються у масовій свідомості і вже вагомо впливають на політичну самосвідомість та поведінку пересічних росіян. Особливо наполегливо експлуатується ідея витіснення Росії з територій, що історично перебували під її впливом. Усе це призводить до формування «фантомного болю» травмованої масової свідомості, який породжує реваншистські агресивні настрої в суспільстві.

Таким чином, неврегульованість конфлікту в Придністров'ї є вигідною для Кремля, позаяк дозволяє закріпитися в регіоні задля тиску на Молдову й Україну. У зв'язку з цим можна констатувати, що Придністровський конфлікт залишається замороженим через геополітичні обставини та фактори, головним з-поміж яких є російський геополітичний інтерес. Для зміцнення своїх геополітичних позицій у регіоні Росія намагається дискредитувати Україну шляхом вкидання в інформаційний простір відвертих інсинуацій на

кшталт розробки сценарію майбутнього приєднання Придністров'я до України. Деякий час окремі російські і придністровські ЗМІ посилено експлуатували ідею можливого включення Придністров'я до складу України. Поширюються інформаційним простором й інші варіанти «вирішення» придністровської проблеми. Так, восени 2000 р. в «Независимой газете» з'явилася стаття С. Градиризовського «Малая шахматная доска» [3]. Публікація зводилась до встановлення кондомініуму, тобто спільного володіння Придністров'ям. Кондомініум, на думку автора публікації, мають укласти між собою країни-гаранти мирного розв'язання придністровського протистояння - Росія та Україна.

Звісно, що Україна має брати до уваги різні варіанти врегулювання Придністровського конфлікту, хоча б тому, що українська меншина у Молдові є найчисленнішою, а велика частина Придністров'я розташована на історично українських землях. У разі змін у державному статусі Молдови Придністров'я, згідно з Московським меморандумом 1997 р., має право на самовизначення. Більше в документі не сказано щодо цього нічого. Тим часом реально претендувати на цю землю не зможе ніхто, крім України. Це визнають навіть крайні румунські націоналісти, які бачать кордони Великої Румунії вздовж Дністра. Росія про це воліє не говорити, або ж вкидає в інформаційний простір заяви окремих своїх депутатів і лідерів самопроголошеної ПМР, що «Придністров'я є й буде російською землею». Отже, в Придністров'ї ми маємо справу із суто прагматичними інтересами Росії, які суперечать інтересам інших учасників процесу врегулювання.

У цьому контексті варто зазначити, що проблема Придністров'я розглядається Москвою значно ширше,

ніж локальна проблема в рамках російсько-молдовських відносин. Для Росії актуальною є необхідність призупинення процесів її політичного витіснення з регіону. Відповідно військова присутність у зоні Придністровського конфлікту розглядається Росією як своєрідний важіль тиску не тільки на розвиток процесу мирного врегулювання, але й на процеси всередині Молдови, на її зовнішню політику, на розвиток загальної політичної й економічної ситуації за її межами. Гальмування процесу мирного врегулювання та збереження російського військового контингенту, надання йому юридичного статусу з функціями миротворчої місії сьогодні є принциповим питанням для РФ.

Виконання в повному обсязі рішень Стамбульського саміту ОБСЄ (1999 р.) щодо виведення російських військ та озброєнь з території Молдови, як і наполегливість європейських організацій у цьому питанні, значно зменшують вплив Росії на процес мирного врегулювання. Але уповільненість з виведенням 14-ї армії з Придністров'я може надати Росії фактичні можливості шляхом тиску на Тирасполь (використовуючи при цьому і самий факт виведення російських військ) домогтися поступок Кишинєва щодо статусу Придністров'я у складі «спільної держави» в обмін на згоду керівництва Молдови на правове оформлення статусу російського контингенту як гаранта в рамках майбутньої угоди про остаточне врегулювання, а також у питаннях стосовно майбутнього формату миротворчої операції.

Вплив іншого зовнішньополітичного гравця – Румунії – на процес врегулювання Придністровського конфлікту на початку 1990-х рр. був позначений наміром приєднання «історичних земель», що фактично означає об'єднання з Республікою Молдова в одну державу. Домі-

нування цієї тенденції на початку 1990-х років значною мірою сприяло виникненню Придністровського конфлікту. Останнім часом у румунській зовнішньополітичній стратегії переважає інша тенденція, яка й визначає намагання Румунії долучитись до врегулювання Придністровського конфлікту: з одного боку, Бухарест прагне стати експортером безпеки в Чорноморському басейні і поліпшити у такий спосіб свій імідж в очах Заходу, з іншого – навіть мінімальна участь Румунії у переговорному процесі може дати їй змогу претендувати на роль регіонального лідера в зоні Чорноморського басейну. Варто відзначити, що, на думку багатьох аналітиків, такі амбіції Румунії мають об'єктивні підстави. Адже країна є членом НАТО і Євросоюзу. Ця держава, маючи чималий потенціал у найрізноманітніших галузях, претендує на роль головного стратегічного союзника США в регіоні Чорного моря і здатна вже сьогодні стати повноцінним регіональним лідером. Для того, щоб здійснювати вагомий вплив на регіональну політику, Румунія має виконувати активну роль у наддержавних об'єднаннях країн регіону.

Аналізуючи інтереси у зоні Придністровського конфлікту таких його суб'єктів, як США та ЄС, зауважимо, що їх політика у цьому регіоні значно активізувалась лише з початком XXI століття. Їх відносно індиферентне ставлення та пасивну позицію в перше десятиліття існування конфлікту пояснюють багатьма чинниками, серед яких і пріоритетність вирішення інших європейських конфліктів, і мовчазна згода Заходу на визнання пріоритетності російських інтересів у Придністровському регіоні в обмін на відмову від боротьби за вплив на Балканах, і відсутність американської стратегії на пострадянському просторі, формування якої співпало

з приходом до влади в США неоконсерваторів тощо. До приходу в Білий дім адміністрації президента Б. Обами у січні 2009 р. можна було з упевненістю констатувати, що Придністров'я входить до зони національних інтересів Сполучених Штатів Америки. Не тому, що США цікавить лівобережжя Дністра, але тому, що і ця невелика територія може дестабілізувати всю Європу. Очевидно, що придністровське питання для США на початку ХХІ ст. стало, насамперед, питанням ліквідації російської військової присутності.

Сполучені Штати розуміють, що, не вирішивши проблеми російської зброї й обмеженого контингенту російських військ у Придністров'ї, вони одержують низку проблем, у тому числі й ризик поступового, неконтрольованого насичення цією зброєю Балкан, що, в першу чергу, загрожує Європі, дестабілізує її південно-східну країну і надалі веде до надмірних витрат на врегулювання все ще існуючих тут конфліктів. Не меншим подразником є проросійські настрої керівництва ПМР та її населення загалом. Демілітаризація регіону, що впритул підступає до нових кордонів НАТО, дозволить реалізувати політико-правові варіанти геополітичного сценарію, що відповідає інтересам Вашингтона.

У Придністров'ї США мають шанс показати свою здатність до врегулювання етнополітичних конфліктів, позаяк конфлікт у східній Молдові має особливості, що вигідно відрізняють його від усіх інших. По-перше, це відсутність чинника ісламського екстремізму і фундаменталізму. На обох берегах Дністра живуть переважно православні. По-друге, нетривале за часом озброєне протистояння, відсутність у сторін реальних можливостей вирішити проблему силовим методом. По-третє, майже двадцятилітнє мирне існування розділеної

Молдови з великим переговорним потенціалом. На відміну від інших «гарячих» точок, тут немає непримирності між народами.

Стратегічна мета НАТО в цій частині світу пов'язана з необхідністю збільшення безпеки і стабільності в регіоні. Після вступу Болгарії та Румунії до НАТО була завершена побудова поясу безпеки навколо конфліктних зон на Балканах, що сприятиме перетворенню Чорного моря на регіон, яким проходитиме головний маршрут торгівлі між Сходом і Заходом, особливо з погляду транспортування енергоресурсів.

Аналізуючи зовнішньополітичні впливи на Придністровський конфлікт, не варто ігнорувати інтереси в цьому регіоні ще одного впливового геополітичного гравця – Європейського Союзу. Насамперед необхідно враховувати, що проблеми існування та неврегульованості Придністровського конфлікту становлять істотну загрозу європейській безпеці. Таке твердження пояснюють кілька факторів. По-перше, геополітичне розташування зони конфлікту, адже після розширення ЄС у 2007 р. вона знаходиться на його східних кордонах. По-друге, велика кількість опосередкованих учасників, які мають різноспрямовані інтереси, що не сприяють процесам об'єднання Європи. По-третє, цей регіон здатний дестабілізувати всю європейську систему безпеки. По-четверте, вирішення цієї проблеми може стати своєрідною лабораторією з розробки алгоритму врегулювання подібних конфліктів.

Підтвердженням зацікавленості ЄС у врегулюванні етнополітичних конфліктів у Європі в цілому та Придністровського зокрема став документ «Безпечна Європа у світі, що покращується» [9, с. 295], підготовлений у 2003 р. В ньому окреслені основні напрями зміцнення безпеки

ЄС, серед яких важливу роль відіграє поширення «зони безпеки» на регіони, що безпосередньо межують з його кордонами. «Зона безпеки» Євросоюзу, як зазначається в документі, охоплює і такі держави пострадянського простору, як Україна, Молдова, Білорусь та держави Південного Кавказу. Саме вирішення політичних проблем у цих країнах є одним з ключових факторів побудови «безпечної Європи». Справді, з 2007 р. кордон між Румунією та Молдовою став кордоном ЄС. Сьогодні цей кордон є одним з найбільш відкритих та прозорих у Східній Європі. У світлі цього загострюється і до того актуальна проблема торгівлі людьми, зброєю та наркотиками, які можуть спрямовуватися з менш розвинутих країн Європи та Азії через молдовсько-румунський кордон до ЄС. Саме тому існування такої зони нестабільності, як придністровсько-молдовська, а також такого невизнаного міжнародною спільнотою, державного утворення, що не має перед нею юридично-етичних зобов'язань як ПМР, є безпосередньою загрозою стабільності та безпеці об'єднаної Європи.

Підтвердженням цього є й задекларований 5 червня 2010 р. Німеччиною і Росією намір про створення нової платформи для вироблення можливих варіантів вирішення Придністровського конфлікту у вигляді комітету РФ - ЄС із зовнішньої політики та безпеки на рівні глав зовнішньополітичних відомств сторін. Україну до участі в новій ініціативі не запросили. І це при тому, що в руках України перебувають унікальні важелі впливу як на Молдову, так і на Придністров'я, передусім - чинник спільного кордону. Напевно, в Києві ще не до кінця усвідомлюють, що наша країна продовжує випадати з реальних переговорних механізмів щодо придністровського врегулювання. Відбувається це

УКРАЇНА В КОНТЕКСТІ ПРОЦЕСІВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

багато в чому через те, що Україна, здається, до кінця не сформулювала свої національні інтереси в Молдові і придністровському врегулюванні.

Національні інтереси та геополітичні зацікавленості України в Придністров'ї та в регіоні Чорноморського басейну в цілому можна поділити за кількома напрямками. Так, серед найбільш очевидних можна виділити інтереси, пов'язані з наявністю великої кількості українських громадян у ПМР, стримуванням економічних потоків, спільністю кордонів, а відтак й існуванням проблем безпеки тощо. Зацікавленість України в активній участі у врегулюванні Придністровського конфлікту пов'язана ще й з тим, що її визначальна в цьому процесі роль може розглядатися як одна з умов для більш швидкого просування по шляху європейської інтеграції, оскільки це не тільки сприятиме утвердженню позитивного іміджу України на Заході як однієї з посередниць у врегулюванні конфлікту, але й остаточно зніме питання про ймовірність входження Придністров'я до її складу.

Україна зацікавлена у територіальній цілісності Республіки Молдова в її міжнародно визнаних межах, тому що всі інші сценарії розвитку несуть в собі явно виражені загрози українським інтересам. Україна має сприяти знаходженню найпринциповішого політичного рішення – порозуміння між Кишиневом і Тирасполем на засадах відновлення цілісності Республіки Молдова як демократичної, європейськи орієнтованої держави із конкурентною ринковою економікою, дієздатним урядуванням та відкритим суспільством, у якому на засадах верховенства права будуть забезпечені фундаментальні права людини, в тому числі й права національних меншин, однією з найбільших з яких є українська. За даними перепису населення Придністров'я від 2004 р. понад

160 тис. (28,8%) жителів регіону становлять етнічні українці [12, с.14]. При цьому в ексклюзивному інтерв'ю консула України в Бельцях (Молдова) було надано інформацію про те, що близько 70 тис. жителів цього регіону є громадянами України [12, с. 15]. Інтерес України полягає і в тому, що, за даними тижневика «Дзеркало тижня», у Придністров'ї зосереджено 30-35% українського капіталу, тобто майже третина економіки невизнаної республіки контролюється українським бізнесом [12, с.15].

Також Україна зацікавлена не лише в територіально цілісній, але і в європейськи орієнтованій Молдові. При цьому в Києві розуміють європейську орієнтацію Молдови не стільки в зміцненні традиційних зв'язків з Румунією (хоча такі зв'язки є цілком природними), скільки у проведенні послідовного курсу на адаптацію до європейських норм та правил через реалізацію моделі асоціативних відносин з ЄС (Угода про асоціацію) із збереженням стратегічних амбіцій Кишинєва на набуття в перспективі повноправного членства в Європейському Союзі. Україна зацікавлена в тому, щоб відносини Кишинєва із Бухарестом та Києвом були взаємодоповнюючими, несли в собі ефект синергії, а не дух протистояння.

Україна та Молдова, як учасники програми ЄС «Східне партнерство», можуть використовувати хоч і обмежені, але реальні можливості співпраці у такому форматі хоча б тому, що обидві держави перебувають на співмірному рівні реалізації наявних можливостей. Україна завершує, а Молдова розпочинає переговори з ЄС щодо Угоди про асоціацію, складовою частиною якої є всеохоплюючий режим вільної торгівлі, який передбачає не лише ліберальну тарифну політику, але й суттєві регуляторні реформи, які мають наблизити

УКРАЇНА В КОНТЕКСТІ ПРОЦЕСІВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

регуляторне середовище обох країн до стандартів ЄС. Координація чи принаймні обмін досвідом із питань ведення відповідного переговорного процесу є вкрай бажаним – для запозичення найкращих практик і для уникнення помилок, що були допущені іншою країною – першопрохідцем (Україною).

Обидві країни мають з ЄС угоди про спрощення оформлення віз і нині справедливо домагаються як повного виконання існуючих зобов'язань з боку ЄС, так і перегляду окремих положень цих угод в частині розширення наданих ними преференцій для окремих категорій громадян. Обидві країни прагнуть отримати від ЄС якнайшвидше безвізовий режим. Для цього, окрім політичної координації, доцільним був би обмін практичними ноу-хау. Українська сторона має звернути увагу на той факт, що Молдова вже пішла далі України у деяких суттєвих аспектах, що становлять критерії набуття безвізового режиму – зокрема у Молдові вже близько двох років громадяни можуть отримувати паспорти для виїзду за кордон з біометричними даними. В Україні подібної можливості поки що немає.

Врешті, враховуючи досвід інших країн у минулому, насамперед Вишеградської четвірки, Україна та Молдова могли б частіше та ґрунтовніше координувати свої зовнішньополітичні зусилля і цим досягати ефекту синергії там, де збігаються національні інтереси – а таких випадків на практиці є значно більше, аніж випадків їхньої суттєвої розбіжності. Підтвердженням цього є наявна договірно-правова база українсько-молдовських міждержавних відносин й активна участь України у врегулюванні Придністровського конфлікту. Це зумовлено тим, що зона нестабільності знаходиться безпосередньо біля українських кордонів, негативно

позначається на політичних й економічних інтересах держави. Неврегульований конфлікт у Придністров'ї становить загрозу національним інтересам України, негативно впливає на процес її інтеграції до європейських структур.

Список використаних джерел

- 1) Асаров Б. Ключевой элемент. Зона Черного моря и Республика Молдова: вызовы безопасности и евроатлантические перспективы / Б. Асаров // *Moldova Azi.* – 2005. – 17 апреля.
- 2) Беліцер Наталя. 2005: Україна і Придністров'я, або чому провалився «план Ющенко» / Наталя Беліцер // *Євроатлантика.* – 2010. - № 1. - С. 32-43.
- 3) Градировский С. Малая шахматная доска / С. Градировский // *Независимая газета.* – 2002. – 29 июля.
- 4) Круглашов А. Чи допоможуть європейські ліки хронічній кризі Придністров'я ? / А. Круглашов, І. Петрова // *Політика і час.* - 2006. - № 4. - С. 44-58.
- 5) Кулик В. К вопросу о роли Украины в Приднестровском урегулировании / В. Кулик // *Приднестровье в геополитической системе координат XXI века.* – Тирасполь: РИОПГУ, 2002. - С. 58-67.
- 6) Нантой О. Приднестровский конфликт и взаимоотношения Молдовы и Украины / О. Нантой // *Контекст.* - 2001. - № 10. - С. 26.
- 7) Перепелица Г.Н. Конфликт в Приднестровье: причины, проблемы и прогноз развития / Г.Н. Перепелица. – К.: Стилос, 2001. – 147 с.
- 8) Петрова І. Політика Росії стосовно безпосередніх учасників Придністровського конфлікту / І. Петрова // *Буковинський журнал.* – 2006. - № 3. – С. 154-162.
- 9) Петрова І. Придністровський конфлікт - загроза національній безпеці України / І. Петрова // *Політологічні та соціологічні студії: зб наук. праць. Т. VI. Тематичний випуск. Проблеми національної безпеки: регіональні та глобальні аспекти.* – Чернівці: Вид. дім «Букрек», 2008. - С. 286-298.

- 10) Пінцак В. Політика України у врегулюванні Придністровського конфлікту/ В. Пінцак // Нова політика. – 2002. – №2. – С. 25-28.
- 11) Приднестровье в геополитической системе координат XX века. — Тирасполь: научн. изд.-во ЦСПИ «Перспектива», 2002. – 248 с.
- 12) Придністровська проблема: погляд з України. – К.: Істина, 2009. – 272 с.
- 13) Україна та Росія у системі міжнародних відносин: стратегічна перспектива: колективна монографія. - К.: НІПМБ, 2001. - 624 с.
- 14) Cornelius Vadim Tudor. Romanian's one way ticket to the future / Vadim Tudor Cornelius. - Bucharest, 2003. – 274 p.

Н. Дорошко. Геополитические интересы внешних сил в зоне Приднестровского конфликта

В статье анализируются геополитические интересы Украины, Российской Федерации, Румынии, США, ЕС, НАТО в Приднестровском регионе Республики Молдова, который с распадом СССР превратился в территорию с неурегулированным этнополитическим конфликтом.

Ключевые слова: геополитика, интерес, безопасность, Республика Молдова, Приднестровский конфликт, посредническая миссия, переговорный процесс, статус Приднестровья.

M.S. Doroshko. Geopolitical interests of external powers in the area of Transdniestrian conflict

The article deals with geopolitical interests of Ukraine, Russian Federation, Romania, the USA, the EU and the NATO in the Trans-Dniester region of the Republic of Moldova which after the collapse of the USSR turned into the territory with unsettled ethnopolitical conflict.

Key words: geopolitics, interest, security, the Republic of Moldova, Trans-Dniester conflict, mediatory mission, negotiation process, status of Transdnistria.